

ROBIN HOBB

DE BOEKEN VAN FITZ EN DE NAR

DERDE BOEK
HET LOT VAN DE MOORDENAAR

BIJ STEEKT

De landkaart op de muur van de kaartenkamer in Aslevjal toonde een gebied dat het merendeel van de Zes Hertogdommen bevatte, een deel van het Bergrijk, een groot stuk van Kwarts, en landstreken aan beide zijden van de Wilde Regenrivier. Ik vermoed dat hij de grenzen toont van het eeuwenoude gebied van de Ouderlingen zoals dat bestond in de tijd dat de kaart werd gemaakt. Ik heb niet de mogelijkheid gehad om de kaartenkamer in de verlaten stad van de Ouderlingen die bekendstaat als Kelsingra zelf te bestuderen, maar ik vermoed dat die er heel veel op zal lijken.

Op de landkaart in Aslevjal waren punten gemarkeerd die de plaats aangaven van staande stenen in de Zes Hertogdommen. Ik denk dat we mogen aannemen dat soortgelijke markeringen op plekken in het Bergrijk, de Wilde Regenlanden en zelfs in Kwarts duiden op staande stenen die Vermogenspoorten zijn. De toestand van die zuilen in andere landen is merendeels onbekend, en sommige Vermogensgebruikers waarschuwen tegen het benutten ervan totdat we er daadwerkelijk heen zijn gereisd en hebben kunnen constateren dat ze in goede staat verkeren. Wat betreft de Vermogenszuilen binnen de Zes Hertogdommen en het Bergrijk lijkt het niet alleen verstandig om deskundige koeriers elke locatie te laten inspecteren, maar ook om alle hertogen te verzoeken erop toe te zien dat dergelijke staande stenen rechtop blijven staan. De koeriers die elke steen onderzoeken moeten een verslag maken van de runen die op elke zijde van de steen staan, en daarbij moet ook worden vermeld in welke staat deze runen verkeren.

Enkele keren hebben we staande stenen gevonden die niet overeenkomen met een markering op de landkaart van Aslevjal. We weten niet of die zijn opgericht nadat de landkaart werd gemaakt, of dat dit stenen zijn die niet langer werkzaam zijn. We moeten daar voorzichtig mee om blijven gaan, net zoals met alle gebruik van Ouderlingenmagie. We kunnen er niet van uitgaan dat we die magie beheersen totdat we in staat zijn hun kunstige uitvindingen na te maken.

– Vermogenspoorten, Chade Valster

Ik rende. Ik tilde mijn zware witte bontmantel op en rende. Ik had het al veel te warm en de jas sleepte achter me aan en bleef haken achter elke tak of boomstronk waar ik langskwam. Achter me riep Dwalia dat iemand me moest tegenhouden: 'Pak haar, pak haar!' Ik hoorde hoe de Kwartser loeiende geluiden maakte. Hij draafde wild in het rond, een keer zo vlak langs me dat ik opzij moest springen.

Mijn gedachten renden sneller dan mijn voeten. Ik herinnerde me hoe mijn ontvoerders me een Vermogenspoort in hadden gesleept. Ik wist zelfs weer dat ik de Kwartser had gebeten in de hoop dat hij Schuw zou loslaten. En dat had hij ook gedaan, maar hij had mij vastgehouden en was ons gevolgd in de duisternis van de Vermogenspoort. Schuw had ik niet meer gezien, net zomin als de Dienaar die de laatste van onze menselijke keten was geweest. Misschien waren zowel zij als Schuw achtergebleven. Ik hoopte dat Schuw aan haar zou ontsnappen. Of misschien al aan haar ontsnapt was? Ik herinnerde me hoe de winterse koude van Hertensprong ons in de greep hield tijdens onze vlucht. Maar nu waren we ergens anders en in plaats van intense kou voelde ik alleen kilte. De sneeuw had zich in smalle, vuilwitte strepen teruggetrokken in de schaduw van de bomen. Het bos rook naar het begin van de lente, maar de takken hadden nog geen bladeren. Hoe kon je van de winter op de ene plek naar het voorjaar op een andere plek springen? Er was iets helemaal mis, maar ik had geen tijd om daarover na te denken. Ik had grotere zorgen. Hoe kon je je verschuilen in een kaal bos? Ik wist dat ik ze niet kon ontlopen. Ik moest me verstoppen.

Ik haatte de jas uit de grond van mijn hart. Ik kon niet stil blijven staan om er via de onderkant uit te kruipen, want mijn handen voelden zo onhandig als de vinnen van een vis, maar in een enorme witte bontmantel kon ik me met geen mogelijkheid verbergen voor mijn achtervolgers. Dus vluchtte ik, hoewel ik wist dat ik niet kon ontsnappen, maar ik was te bang om me weer te laten vangen.

Kies een plek uit waar je je kunt verdedigen. Waar ze je niet in een hoek kunnen drijven maar je ook niet kunnen omsingelen. Zoek een wapen, een stok, een steen, wat dan ook. Als je niet kunt ontsnappen, zorg dan dat ze zo zwaar mogelijk moeten boeten omdat ze je weer gevangennemen. Vecht met alles wat je hebt.

Ja, Wolfvader. In gedachten sprak ik zijn naam uit om mezelf te bemoeiden. Ik zei tegen mezelf dat ik het kind van een wolf was, ook al waren mijn tanden en klauwen maar armzalige dingen. Ik zou vechten.

Maar ik was al zo moe. Hoe kon ik dan vechten?

Ik begreep niet wat de reis door de steen met me had gedaan. Waarom was ik zo zwak en zo moe? Ik wilde me het liefst ter plekke op de grond laten zakken en stil blijven liggen in de hoop dat ik in slaap zou vallen, maar dat durfde ik niet. Ik hoorde ze tegen elkaar roepen terwijl ze naar mij wezen.

Het was tijd om te stoppen met vluchten en een stelling in te nemen. Ik koos een plek uit waar ik mezelf kon verdedigen. Een groepje van drie bomen die zo dicht bij elkaar stonden dat ik ertussendoor kon duiken maar mijn belagers me niet gemakkelijk konden volgen. Ik hoorde minstens drie mensen door de struiken achter me denderen. Hoeveel zouden het er kunnen zijn? Ik probeerde mezelf voldoende te kalmeren om na te denken. Dwalia, hun leider, de vrouw die zo vriendelijk had geglimlacht toen ze me ontvoerde uit mijn ouderlijk huis. Zij had me de Vermogenszuil in gesleept. En Vindeljar, de man-jongen die mensen kon laten vergeten wat ze hadden beleefd, was ook door de steen gekomen. Kerf, de huurling uit Kwarts, maar diens geest was zo verward door onze Vermogensreis dat hij óf voor niemand een gevaar was, óf ieder van ons zou kunnen doden. Wie nog meer? Alaria, die klakkeloos alles zou doen wat Dwalia haar opdroeg, net zoals Reppin, die zo ruw in mijn hand had geknepen toen we door de steen reisden. Het was een veel kleinere troep dan waarmee Dwalia was vertrokken, maar het was nog steeds vijf tegen een.

Ik hurkte achter een van de bomen, trok mijn armen uit de mouwen van de zware bontmantel en eindelijk kon ik er met veel gedraai en gewurm uit kruipen. Ik pakte de mantel op en wierp hem zo ver mogelijk bij me vandaan, wat niet zo heel ver was. Moest ik doorrennen? Ik wist dat ik dat niet kon. Mijn maag was van streek en ik had een steek in mijn zij. Verder dan tot hier kon ik niet lopen.

Een wapen. Er was niets. Alleen een gevallen tak, die aan het dikste eind niet groter was dan mijn pols en aan het andere eind vertakte in drie twijgen. Een armzalig wapen, meer een hark dan een knuppel. Ik pakte hem op. Daarna drukte ik mijn rug tegen een van de bomen en hoopte tegen beter weten in dat mijn belagers me voorbij zouden lopen als ze de bontmantel zagen, zodat ik terug kon rennen om een betere verstopplek te zoeken.

Ze kwamen eraan. Hijgend riep Dwalia: 'Ik weet dat je bang bent. Maar je moet niet vluchten. Zonder ons zul je van de honger sterven. Een beer zal je opeten. Je hebt ons nodig om te overleven. Kom terug, Bij. Niemand zal boos op je zijn.' Toen ze zich woedend tot haar volgelingen richtte, hoorde ik dat haar vriendelijkheid een leugen was. 'O, waar is ze? Alaria,

jij stomme trut, sta op! Niemand voelt zich goed, maar zonder haar kunnen we niet naar huis teruggaan!’ Daarna won haar boosheid het: ‘Bij! Hou op met dat dwaze gedoe! Kom onmiddellijk hierheen! Vindeliar! Schiet op! Als ik kan rennen, kan jij het ook! Vind haar, bedwelm haar!’

Snel zorgde ik ervoor dat ik mijn muren stevig optrok, zoals mijn vader me had geleerd. Ik zou me niet laten bedwelmen. Maar terwijl ik achter de boom stond en ondanks mijn doodsangst probeerde zo zacht mogelijk te ademen, voelde ik hoe Vindeliar naar me reikte. Ik zette mijn tanden op elkaar en beet hard op mijn lip om hem buiten te sluiten. Hij stuurde me herinneringen aan heerlijk warm eten en hete soep en geurig vers brood. Allemaal dingen die ik dolgraag wilde, maar als ik hem de kans gaf om mijn gedachten die richting op te sturen, kon hij een weg naar binnen vinden. Nee. *Rauw vlees. Vlees dat vastgevroren zit aan botten, dat ik eraf knaag met mijn kiezen. Muizen met hun kleine knapperige schedeltjes, die ik met huid en haar verslind. Wolveneten.*

Wolveneten. Vreemd, hoe heerlijk dat klonk. Ik greep mijn stok met beide handen vast en wachtte. Moest ik verstopt blijven zitten in de hoop dat ze langs me heen zouden rennen? Of naar voren stappen en de eerste klap uitdelen?

Ik kreeg niet de kans om te kiezen. Een paar bomen bij me vandaan stommelde Alaria langs mijn schuilplaats. Ze bleef staan en keek wezenloos naar het witte bont op de grond, en toen ze zich omdraaide om naar de anderen te roepen, zag ze me.

‘Ze is hier! Ik heb haar gevonden!’ Met een trillende hand wees ze naar me. Ik zette mijn voeten uiteen alsof ik een messengevecht ging houden met mijn vader en wachtte af. Ze staarde naar me en zeeg neer op de grond, met haar eigen witte bontmantel op een hoopje om haar heen. Ze deed geen poging om op te staan. ‘Ik heb haar gevonden,’ riep ze zwakjes. En ze wees met een slap handje naar me.

Links van me hoorde ik voetstappen. ‘Pas op!’ hijgde Alaria, maar het was al te laat. Zo hard mogelijk zwaaide ik met mijn tak en ik raakte Dwalia in haar gezicht. Daarna danste ik terug naar rechts en glipte tussen de bomen. Met mijn rug tegen een van de stammen nam ik weer een vechthouding aan met de tak in de aanslag. Dwalia schreeuwde, maar ik wilde niet kijken of ik haar had verwond. Misschien was het me gelukt om een van haar ogen uit te steken.

Vindeliar sjokte naar me toe, met zijn wezenloze glimlach op zijn stralende gezicht. ‘Broer! Daar ben je! Je bent veilig. We hebben je gevonden.’

‘Blijf uit mijn buurt, anders doe ik je pijn!’ dreigde ik. Ik merkte dat ik

hem geen pijn wilde doen. Hij was een werktuig van mijn vijand, maar ik betwijfelde of hij zelf kwaadaardig was. Niet dat een gebrek aan kwaadaardigheid hem zou tegenhouden om mij pijn te doen.

‘Broe-oer,’ zei hij bedroefd. Het was een standje, maar mild. Ik merkte dat hij vriendelijkheid en genegenheid naar me uitstraalde. Vriendschap en troost.

Nee. Dat was allemaal schone schijn. ‘Blijf staan!’ beval ik hem.

Zwalkend liep de Kwartser langs ons heen en ik wist niet of hij expres of per ongeluk tegen de kleine man aan botste. Vindeliar probeerde hem te ontwijken, maar struikelde en viel met een verdrietige uitroep plat op zijn neus, net op het moment dat Dwalia achter de bomen vandaan kwam. Ze stak haar handen als klauwen naar mij uit en had haar lippen teruggetrokken van haar bebloede tanden alsof ze me wou grijpen met haar kaken. Met mijn tak stevig in mijn beide handen geklemd haalde ik ermee uit, in de hoop dat ik haar hoofd van haar romp zou rammen. In plaats daarvan brak de tak, en het gekartelde einde schraapte over haar rode gezicht en liet een spoor van bloed achter. Ze wierp zich op me en ik voelde hoe haar nagels dwars door mijn aftandse kleren mijn vlees binnendrongen. Ik scheurde mezelf letterlijk los uit haar greep. Ze hield een deel van mijn mouw in haar handen terwijl ik me tussen de boomstammen door wrong.

Daar stond Reppin op me te wachten. Haar grijze vissenogen ontmoeten de mijne. Haat maakte plaats voor een wezenloze vreugde terwijl ze op me af schoot. Ik sprong opzij waardoor ze met haar gezicht tegen de boom smakte. Maar ze was kwieker dan ik had gedacht. Ze probeerde me pootje te lichten. Ik sprong omhoog om haar voet te ontwijken, maar struikelde op de ongelijke grond. Alaria was weer opgekrabbeld. Met een woeste gil wierp ze zich op mij. Haar gewicht drukte me tegen de grond en voor ik me los kon rukken, voelde ik hoe iemand hard op mijn enkel ging staan. Ik kreunde en schreeuwde het uit toen de druk toenam. Het voelde alsof mijn botten werden gebogen en elk moment konden knappen. Ik duwde Alaria van me af, maar toen dit was gelukt schopte Reppin me hard in mijn zij, zonder van mijn enkel af te gaan.

Haar voet dreef alle lucht uit mijn longen. Tot mijn afschuw kwamen er tranen in mijn ogen. Even rolde ik wild over de grond, daarna wikkelde ik me rond haar benen in een poging haar van mijn enkel af te krijgen, maar ze greep mijn haar en schudde mijn hoofd heftig heen en weer. Haren werden uit mijn hoofd getrokken en ik kon niet meer scherp zien.

‘Sla haar,’ hoorde ik Dwalia zeggen. Haar stem trilde hevig: van woede of door de pijn? ‘Hiermee.’

Ik maakte de fout om omhoog te kijken. Reppins eerste klap met mijn gebroken tak raakte mijn wang, mijn kaak en mijn oor, dat tegen mijn hoofd werd platgedrukt. Ik hoorde een luid gegons en mijn eigen schreeuw. Geschokt, woedend en gegriefd raakte ik bijna verlamd door de pijn. Toch probeerde ik weg te krabbelen, maar ze had nog steeds een flink deel van mijn haar te pakken. Terwijl ik vocht om los te komen, kwam de tak opnieuw naar beneden, tegen mijn schouderbladen aan. Er zat niet genoeg vlees op mijn botten en mijn blouse bood ook geen bescherming; de pijn van de klap werd gevolgd door het branden van kapotgeslagen huid. Ik schreeuwde woest en draaide me om in een poging haar pols te grijpen en mijn haar los te trekken uit haar greep. Ze duwde nog harder op mijn enkel en alleen dankzij het kussen van bosafval brak die niet. Ik gilde en probeerde haar weg te duwen.

Opnieuw kwam de stok naar beneden, lager op mijn rug, en opeens wist ik hoe mijn ribben vastzaten aan mijn ruggengraat en hoe de spierbundels langs mijn ruggengraat liepen, want allemaal schreeuwden ze het uit over dit onrecht.

Het gebeurde zo snel maar toch was elke klap een opzichzelfstaande gebeurtenis in mijn leven, die ik me altijd zou herinneren. Ik was nooit hardvochtig behandeld door mijn vader en de enkele keren dat mijn moeder mij straf had gegeven, was dat nauwelijks meer geweest dan een tik of een pets. En altijd om me te waarschuwen voor gevaar, om ervoor te zorgen dat ik het scherm van de haard niet aanraakte of niet boven mijn hoofd zou reiken naar de ketel op de kookplaat. Ik had maar weinig vechtpartijen meegemaakt met de kinderen op Woeste Woud. Ik was bekogeld met dennenappels en kiezelsteentjes, en één keer was ik betrokken bij een echte vechtpartij die me bebloed en gehavend achterliet.

Maar ik was nog nooit geslagen door een volwassene. Ik was nooit op een gemene manier vastgehouden terwijl een volwassene probeerde me zo veel mogelijk pijn te doen, ongeacht hoe erg dat me zou verwonden. Opeens besepte ik dat niemand het erg zou vinden als ze mijn tanden eruit zou slaan of me een oog uit zou steken, behalve ik.

Hou op met bang te zijn. Hou op met de pijn te voelen. Vecht! Opeens was Wolfvader bij me, met ontblote tanden en al zijn nekharen overeind.

Dat kan ik niet! Reppin zal me doodslaan!

Sla terug. Bijt haar, krab haar, schop haar. Zorg dat ze moet boeten omdat ze je pijn doet. Ze slaat je toch wel, dus doe wat je kunt. Probeer haar te doden.

Maar...

Vecht!

Ik probeerde niet langer mijn haar los te rukken uit haar greep. In plaats van weg te duiken, schoot ik op haar af toen de stok opnieuw op mijn rug belandde. Ik greep de pols van de hand die de stok vasthield en trok die naar mijn mond. Toen opende ik mijn kaken zo breed als ik kon en hapte toe. Ik beet niet om haar pijn te doen, niet om tandafdrukken achter te laten of haar te laten schreeuwen van pijn. Ik beet haar om mijn tanden tot aan haar botten te laten doordringen en een mondvul vlees en spieren te pakken te krijgen en te proberen die los te scheuren van haar lijf. Terwijl zij gilte en naar me sloeg met de stok klemde ik mijn tanden vast en probeerde door mijn hoofd heftig heen en weer te schudden het vlees van haar pols te scheuren. Ze liet mijn haar los, liet de stok vallen en sprong gillend van pijn en angst in het rond, maar ik hield haar pols vast, met beide handen en mijn tanden. Terwijl ze mij met zich mee trok, schopte ik haar waar ik haar raken kon. Ik probeerde mijn kiezen op elkaar te krijgen door mijn kaken vast te klemmen en hing met mijn hele gewicht aan haar arm.

Reppin gilte en schopte. Ze had de stok laten vallen en probeerde alleen nog maar zichzelf te bevrijden. Ze was niet groot; ze was tenger gebouwd en ik had een fiks stuk van haar pezige vlees en de zwakke spieren van haar onderarm tussen mijn tanden. Ik sloot mijn kaken. Ze gilte het uit. ‘Haal haar van me af! Haal haar van me af!’ Ze legde de palm van haar hand tegen mijn voorhoofd en probeerde me weg te duwen. Dat liet ik gebeuren en ze krijste terwijl ze me hielp om het vlees van haar botten te scheuren. Ze sloeg naar me, maar krachteloos. Met mijn kaken en handen greep ik haar nog steviger vast. Ze zonk op de grond terwijl ik nog steeds aan haar arm vastzat.

Pas op! waarschuwde Wolfvader me. *Spring opzij!*

Maar ik was een welp en zag het gevaar niet. Ik wist alleen dat mijn vijand voor me op de grond was gezakt. Toen schopte Dwalia me zo hard dat mijn mond openvloog. Los van Reppin viel ik op de vochtige aarde. Ik had geen lucht meer, dus ik kon alleen zwak ineenkrimpen in plaats van op te springen en weg te rennen. Ze bleef schoppen. In mijn buik, tegen mijn rug. Ik zag haar gelaarsde voet naar mijn gezicht toe komen.

Toen ik wakker werd, was het donker en koud. Het was ze gelukt een vuur aan te leggen, maar het licht bereikte me nauwelijks. Ik lag op mijn zij, met mijn gezicht van het vuur af en mijn handen en voeten gebonden. In mijn mond proefde ik zout bloed, zowel geklonterd als vers. Ik had in mijn broek geplast en de stof voelde koud aan. Ik vroeg me af of het kwam door-

dat ze me zoveel pijn hadden gedaan of doordat ik zo bang was geweest. Ik kon het me niet herinneren. Huilend werd ik wakker, of misschien besefte ik dat ik huilde nadat ik wakker was geworden. Alles deed zeer. Mijn gezicht was opgezwollen aan de kant waar Reppin me met de tak had geraakt. Misschien had mijn gezicht wel gebloed, want er plakten dode bladeren op mijn huid. Mijn rug deed pijn en mijn ribben hinderden me bij het ademen.

Kun je je vingers en tenen bewegen?

Dat kon ik.

Doet je buik pijn aan de buitenkant, of zijn er vanbinnen dingen kapot?

Ik weet het niet. Ik heb nog nooit zoveel pijn gevoeld. Ik haalde diep adem en door de pijn kwam de lucht als een snik weer naar buiten.

Stil. Geen geluid maken, anders weten ze dat je wakker bent. Kun je je handen voor je mond houden?

Ze hadden mijn voeten bij elkaar gebonden en mijn handen voor mijn borst bij de polsen samengebonden. Ik bracht ze naar mijn gezicht. Ze waren vastgebonden met repen die van mijn blouse waren gescheurd. Dat verklaarde voor een deel waarom ik het zo koud had. Hoewel de lente hier overdag op bezoek was geweest, eiste de winter dit bos 's nachts weer op.

Knaag je handen los.

Dat kan ik niet. Mijn lippen waren beurs en bloederig. Het leek alsof mijn pijnlijke tanden los in mijn tandvles stonden.

Dat kun je wel. Je moet wel. Knaag je handen vrij en maak je voeten los, dan kunnen we ervandoor. Ik zal je de weg wijzen. Niet ver van hier is iemand die een verwant van ons is. Als ik hem wakker kan maken, zal hij je beschermen. Zo niet, dan zal ik je leren hoe je moet jagen. Ooit leefden je vader en ik in deze bergen. Misschien is het hol dat hij voor ons heeft gemaakt nog steeds te gebruiken. Dan gaan we daarheen.

Ik wist niet dat we in de bergen waren! Woonde u in de bergen met mijn vader?

Jazeker. Ik ben hier eerder geweest. Genoeg. Ga knagen.

Mijn nek buigen om bij mijn boeien te komen was pijnlijk. En het bijten op de stof deed zeer aan mijn tanden. Het was een mooie blouse geweest op de ochtend dat ik hem had aangetrokken om naar mijn lessen van klerk Lant te gaan. Een van de dienstmeisjes, Voorzichtig, had me geholpen met aankleden. Zij had deze lichtgele blouse uitgekozen en er een groene tuniek overheen aangetrokken. De kleuren van mijn huis, besefte ik opeens. Ze had me gekleed in de kleuren van Woeste Woud, ook al was de tuniek

te groot voor me en hing hij los om me heen als een jurk, bijna tot op mijn knieën. Ik had die dag een legging gedragen, niet de gevoerde broek die mijn ontvoerders me hadden gegeven. De natte broek. Er rees weer een snik in me omhoog. Voordat ik die kon wegslikken, maakte ik een geluid.

‘... wakker?’ vroeg iemand bij het vuur. Volgens mij Alaria.

‘Laat haar liggen!’ beval Dwalia scherp.

‘Maar mijn broer heeft pijn! Ik kan zijn pijn voelen!’ zei Vindeliar zacht en verdrietig.

‘Je broer!’ Dwalia’s woorden dropen van het venijn. ‘Alleen een aseksuele pummel zoals jij is niet in staat het verschil te zien tussen de Onverwachte Zoon en een of andere Witte bastaard. Al het geld dat we hebben gespendeerd, alle luriks die ik heb verspild en dat wicht is het enige wat we hebben. Dom en onnozel, jullie allebei. Jij denkt dat ze een jongen is en zij weet niet wat ze is. Ze kan niet eens schrijven en besteedt geen aandacht aan haar dromen.’ Er sloop een kwaadaardig genoeg in haar stem. ‘Maar ik weet dat ze bijzonder is.’ Toen maakte de vluchtige voldoening plaats voor een sneer. ‘Het kan me niets schelen dat jullie aan mij twijfelen. Maar jullie kunnen maar beter hopen dat ze iets speciaals heeft, want ze is het enige wisselgeld dat we hebben om weer in de gunst van de Vier te komen!’ En zachter voegde ze eraan toe: ‘Wat zal Coultrie een leedvermaak hebben om mijn misser. En dat oude kring van een Capra zal het als een excuus gebruiken voor wat ze maar wil.’

Alaria sprak heel zacht. ‘Als zij alles is wat we hebben, kunnen we dan niet beter proberen haar in goede staat af te leveren?’

‘Misschien zou dit allemaal niet zijn gebeurd als jij haar gewoon gevangen had genomen in plaats van jammerend over de grond te rollen!’

‘Horen jullie dat?’ fluisterde Reppin vertwijfeld. ‘Horen jullie dat? Iemand lachte. En nu... horen jullie dat fluitspel?’

‘Je bent in de war, en dat allemaal omdat een klein meisje je heeft gebeten! Hou je stomme opmerkingen voor je.’

‘Ik kon het bot zien! Mijn arm is helemaal gezwollen. De pijn bonkt als trommelslagen door mijn hele lijf!’

In de stilte die volgde hoorde ik het geknetter van het vuur. *Lig stil, waarschuwde Wolfvader me. Leer zo veel mogelijk. Luister goed naar alles waar je je voordeel mee kunt doen.* Daarna zei hij met een zweem van trots: *Zie je wel, zelfs met jouw armzalige koeientanden heb je haar geleerd om bang voor je te zijn. Je moet ze allemaal leren om bang voor je te zijn. Zelfs dat oude kring is wat voorzichtiger geworden. Maar je moet het er nog dieper in hameren. Je mag nog maar drie gedachten hebben: Ik zal*

ontsnappen. Ik zal zorgen dat ze bang voor me zijn. En als ik de kans krijg, zal ik ze doden.

Ze hebben me al in elkaar geslagen, alleen omdat ik probeerde te ontsnappen! Wat zullen ze doen als ik iemand ombreng?

Ze zullen je opnieuw slaan, tenzij je ontsnapt. Maar je hebt gehoord dat je waarde voor ze hebt. Dus ze zullen je waarschijnlijk niet doden.

Waarschijnlijk? Paniek golfde door me heen. Ik wil blijven leven. Zelfs als ik als hun gevangene moet leven, wil ik blijven leven.

Dat denk je, maar ik verzeker je dat dit niet waar is. De dood is beter dan het soort gevangenschap dat ze voor je in petto hebben. Ik ben een gevangene geweest; een weerloze speelbal voor harteloze mensen. Ik heb ervoor gezorgd dat ze bang voor me werden. Daarom probeerden ze me te verkopen. Zo kon je vader me vrijkopen.

Dat verhaal ken ik niet.

Het is een duister en verdrietig verhaal.

Gedachten gaan snel. Er werd zoveel uitgewisseld tussen Wolfvader en mij tijdens de adempauze die het gesprek tussen de bleke mensen ons opleverde. Opeens klonk er een kreet in de duisternis. Die jaagde me doodsangst aan en ik dwong mezelf om sneller op mijn boeien te knauwen. Niet dat ik enige voortgang leek te maken. De verwarde woorden klonken opnieuw en ik herkende Kwarts. Dat moest Kerf zijn, de huurling uit Kwarts die Vindeliar had behekt om Dwalia te dienen. Ik vroeg me af of hij nog steeds in de war was door zijn reis door de zuil. En ik vroeg me af of zijn hand erg gezwollen was op de plek waar ik hem had gebeten. Zo stil als ik kon schoof ik opzij tot ik iets kon zien in het duister. Kerf wees naar een van de eeuwenoude staande stenen aan de rand van de open plek. Ik hoorde een kreet van Reppin.

‘Zie je wel? Zie je wel? Ik ben niet gek! Kerf ziet haar ook! Boven op die zuil zit een bleke geest. Jullie moeten haar zien! Is ze geen Witte? Maar ze is zo vreemd gekleed en ze zingt een spotliedje!’

‘Ik zie niets!’ riep Dwalia boos.

Vindeliar sprak timide. ‘Ik wel. Er zijn hier echo’s van mensen van lang geleden. Er was hier vroeger een markt. Maar nu het avond wordt, vermaakt een Witte zanger hen.’

‘Ik hoor... iets,’ beaamde Alaria schoorvoetend.

Reppin nam weer het woord: ‘En... toen ik door die steen heen kwam, spraken mensen tegen me. Ze zeiden verschrikkelijke dingen.’ Haar adem stokte even. ‘En vanmiddag, toen ik in slaap viel, droomde ik. Een heftige droom die ik jullie moet vertellen. We zijn onze dromendagboeken kwijt-

geraakt toen we vluchtten voor de Kwartzers. Ik kan hem niet opschrijven, dus ik moet hem vertellen, Dwalia.’

Dwalia maakte een minachtend geluid. ‘Alsof jouw dromen ooit iets waard geweest zijn. Vooruit, vertel het dan maar.’

Reppin sprak snel, alsof de woorden vanzelf kwamen. ‘Ik droomde over een noot in een wild stromende rivier. Ik zag dat iemand hem uit het water viste. De noot werd neergelegd en er werd meerdere keren op geslagen om hem open te maken. Maar hij werd alleen maar dikker en harder. Toen vermorzelde iemand hem. Er stegen vlammen en duisternis, een smerige geur en kreten uit op. De vlammen schreven woorden. *Hier komt de Vernietiger die jullie hebben gecreëerd!* En een verschrikkelijke wind raasde door Clerres die ons allemaal oppikte en ons ver van elkaar weer neersmeet.’

‘Hier komt de Vernietiger!’ klonk de opgetogen stem van de Kwartser uit de duisternis.

‘Wees stil!’ snauwde Dwalia tegen hem en hij lachte. ‘En jij, Reppin, hou ook je mond. Dit is geen droom die het waard is om te delen. Het is niets anders dan wat koortsige gedachten. Jullie zijn zulke lafhartige kinderen! Jullie zien overal spoken. Alaria en Reppin, ga meer brandhout halen. Maak een flinke stapel voor de nacht en ga dan naar dat kleine rotkind kijken. En ik wil geen woord meer horen over deze onzin.’

Ik liet mijn muren voorzichtig een beetje zakken. Het bijengezoem dat ik eerder had opgemerkt veranderde in stemmen en ik zag Ouderlingen in felgekleurde kleding. Hun ogen glinsterden en hun haren glansden als gepolijste zilveren en gouden ringen. Ze dansten allemaal rond de Kwartser op de tonen van het gezang van de bleke zangeres boven op de zuil.

Dwalia staarde naar Kerf, geërgerd door zijn plezier. ‘Waarom kun je hem niet onder controle houden?’ snauwde ze tegen Vindeliar.

Hij maakte een hulpeloos gebaar. ‘Hij hoort hier te veel anderen. Er zijn veel stemmen en ze klinken luid. Ze lachen en zingen en vieren feest.’

‘Ik hoor niets!’ zei Dwalia boos, maar er klonk ook een zweem van angst in haar stem. ‘Je bent waardeloos. Je kunt dat kleine wicht niet onder controle houden en nu kun je ook een gek niet de baas. Ik had zulke hoge verwachtingen van je toen ik jou uitkoos en je de drank gaf. Wat stom om die aan jou te verspillen! De anderen hadden gelijk. Je hebt geen dromen en je ziet niets. Je bent waardeloos.’

Ik voelde een vlag van Vindeliars bewustzijn naar me toe drijven. Zijn ellende sloeg als een golf tegen me aan. Haastig richtte ik mijn muren weer op en probeerde er niet aan te denken dat hij zich ondanks zijn verdriet

nog steeds zorgen om mij maakte. Zijn angst voor Dwalia is te groot om mij enige hulp of steun te bieden, bezwoer ik mezelf streng. Wat heb je aan een vriend die niets voor je zal riskeren?

Hij is net zozeer je vijand als de anderen. Als er zich een gelegenheid voordoet, moet je hem net zo goed doden als een van de anderen. Als een van hen je aanraakt, moet je bijten en schoppen en klauwen zoveel als je kunt.

Ik heb overal pijn. Ik heb geen kracht. Als ik mezelf probeer te verdedigen, zullen ze me slaan.

Ook al doe je ze maar een beetje pijn, het zal ze leren dat jou aanraken een prijs heeft. Sommigen zullen niet bereid zijn die te betalen.

Ik denk niet dat ik Vindeliar kan bijten of doden. Dwalia kan ik wel doden. Maar de anderen...

Zij zijn haar werktuigen, haar tanden en klauwen. In jouw situatie kun je je niet veroorloven om genadig te zijn. Blijf op je boeien knagen. Ik zal je vertellen over mijn tijd als gevangene. Geslagen en opgesloten. Gedwongen te vechten met honden of everzwijnen die er net zo ellendig aan toe waren als ik. Uitgehongerd. Stel je open voor mijn verhaal over hoe ik tot slaaf werd gemaakt en hoe je vader en ik de ketenen van onze gevangenschap hebben verbroken. Dan zul je begrijpen waarom je moet doden als je de kans krijgt.

Hij begon, niet door een verhaal te vertellen, maar door zijn ervaringen met mij te delen. Het was alsof ik me dingen herinnerde die ik altijd had geweten, maar nu tot in de schrijnende bijzonderheden. Hij bespaarde me zijn herbeleving van de dood van zijn familie niet, noch die van slaag en uithongering en een veel te kleine, koude kooi. Hij verzachtte zijn haat voor de mensen die hem gevangen hadden genomen niet, en ook niet hoezeer hij mijn vader in het begin had gehaat, hoewel mijn vader hem had bevrijd. Haat was toen zijn levenshouding en haat had hem gevoed en in leven gehouden toen er niets anders was.

Ik was nog niet eens halverwege door de ineengevlochten stof die mijn polsen samenbond toen Alaria van Dwalia de opdracht kreeg om me te halen en naar het vuur te brengen. Ik hield me stil totdat ze over me heen stond gebogen.

Ze legde een hand op mijn schouder. 'Bij?'

Snel draaide ik me om, deed een uitval en beet. Ik kreeg haar hand tussen mijn tanden, maar slechts een ogenblik. Mijn mond deed te veel pijn.

Gillend rukte ze haar hand los en sprong achteruit. 'Ze beet me!' riep ze tegen de anderen. 'Dat kleine krenge beet me!'

‘Schop haar!’ beval Dwalia en Alaria deed een schijnaanval met haar voet, maar Wolfvader had gelijk. Ze was bang om dichtbij te komen. Ik rolde van haar weg en ondanks de protesten van mijn gehavende lichaam lukte het me om rechtop te gaan zitten. Met mijn ene goede oog starde ik haar boos aan en ik trok mijn beurse lippen weg van mijn tanden. Ik wist niet hoeveel ze kon zien in het dansende licht van het vuur, maar ze kwam niet bij me in de buurt.

‘Ze is wakker,’ informeerde Alaria de anderen, alsof ik haar gebeten zou hebben in mijn slaap.

‘Sleep haar hierheen.’

‘Dan bijt ze me weer!’

Dwalia stond op. Stijf en stram kwam ze naar me toe. Ik nam een houding aan waarin ik een schop kon ontwijken of kon aanvallen met mijn tanden als ik de kans kreeg en bleef stil zitten.

‘Luister, klein kreng,’ snauwde ze tegen me. ‘Je kunt een pak slaag voorkomen, maar alleen als je mij gehoorzaamt. Is dat duidelijk?’

Ze onderhandelt. Dat betekent dat ze bang voor je is.

Zwijgend starde ik haar aan en ik zorgde ervoor dat er niets was af te lezen van mijn gezicht. Ze leunde voorover en stak haar hand uit alsof ze de voorkant van mijn blouse wilde pakken. Zonder geluid ontblootte ik mijn tanden.

Ze stapte achteruit en sprak alsof ik ermee had ingestemd haar te gehoorzamen. ‘Alaria zal je enkels losmaken. We zullen je meenemen naar het vuur. Als je probeert weg te rennen, zweer ik dat ik je kreupel zal slaan.’ Ze wachtte geen reactie af. ‘Alaria, snijd de boeien rond haar enkels door.’

Ik stak mijn voeten naar Alaria toe. Ze had een heel mooi mes aan haar riem hangen. Ik vroeg me af of ik dat zou kunnen inpikken. Ze zaagde en zaagde aan de stof die mij geboeid hield en het verbaasde me hoeveel pijn het deed. Toen ze er eindelijk doorheen was, schopte ik mijn voeten los. Heftig tintelend kwamen ze weer tot leven: een uiterst onaangenaam gevoel. Bracht Dwalia me in de verleiding om te ontsnappen, zodat ze een excuus had voor een nieuw pak slaag?

Nog niet. Bouw je kracht op. Doe je zwakker voor dan je bent.

Laat haar maar denken dat ik me heb overgegeven. Ik zou een manier vinden om aan haar te ontsnappen. Maar de wolf had gelijk. Nu nog niet.

Heel langzaam stond ik op en ik nam de tijd om mijn evenwicht te vinden. Ik probeerde rechtop te staan ondanks de hete steken in mijn buik. Haar schoppen hadden iets binnen in me verwond. Ik vroeg me af hoelang het zou duren voordat het was genezen.

Vindeliar was dichterbij gekomen. ‘Och, broer toch,’ kreunde hij, bedroefd bij de aanblik van mijn gehavende gezicht. Ik staarde hem aan en hij wendde zijn blik af. Ik probeerde zelfverzekerd naar het vuur te lopen en niet te strompelen van de pijn.

Dit was mijn eerste gelegenheid om eens goed naar mijn omgeving te kijken. De zuil had ons naar een kleine open plek midden in een bos gebracht. Tussen de bomen lagen slinkende eilandjes van sneeuw, maar om onverklaarbare redenen lag er op de open plek en op de wegen die erop uitkwamen zelfs geen vlokje. Langs de wegen stonden grote bomen en hun takken bogen eroverheen en raakten elkaar op sommige plekken. Toch waren de wegen grotendeels vrij van bosafval en sneeuw. Zag niemand anders hoe eigenaardig dat was? Er stonden veel wintergroene bomen met laaghangende takken om de open plek waar Dwalia’s volgelingen hun vuur hadden aangelegd. Nee. Geen open plek. Ik stootte met mijn voet tegen een of andere vorm van bestrating. De open ruimte werd omzoomd door een lage muur van bewerkte stenen met meerdere zuilen. Ik zag iets op de grond. Het leek een handschoen, die een deel van de winter onder de sneeuw had gelegen. Verder weg zag ik een stukje leer, misschien van een riem. En een wollen muts.

Langzaam bukte ik me om die te pakken terwijl ik deed alsof ik over mijn zere buik wreef. De anderen zaten bij het vuur en deden alsof ze me niet in de gaten hielden, als katten die neergehurkt bij een muizenhol zitten. De muts was vochtig, maar zelfs vochtige wol is warm. Ik probeerde de dennennaalden eraf te schudden, maar mijn armen deden te veel pijn. Ik vroeg me af of iemand mijn dikke bontmantel mee had gebracht. Nu ik rechtop stond en liep, voelde ik door de kilte van de vroege lente elke pijnlijke kneuzing. Op de plekken waar ze repen stof uit mijn blouse hadden gesneden, drong de kou naar binnen. Ik kreeg er kippenvel van.

Negeer het. Denk niet aan de kou. Gebruik je andere zintuigen.

Voorbij de dansende lichtcirkel van het vuur kon ik weinig zien. Ik haalde adem door mijn neus. Het opstijgende vocht van de aarde was vervuld van geuren. Ik rook zwarte aarde en gevallen dennennaalden. En kamperfoelie.

Kamperfoelie? In deze tijd van het jaar?

Adem uit door je mond en langzaam in door je neus, raadde Wolfvader me aan.

Dat deed ik. Langzaam draaide ik mijn hoofd op mijn stijve nek en volgde de geur. Daar. Iets wits en ronds, half bedekt door een stuk gescheurde stof. Ik probeerde te bukken, maar mijn knieën begaven het en ik viel bijna op mijn gezicht. Met mijn gebonden handen pakte ik de kaars

onhandig op. Hij was gebroken en werd alleen door de lont bijeengehouden, maar ik herkende hem. Ik bracht hem naar mijn gezicht en rook mijn moeders handwerk. ‘Hoe is die hier terechtgekomen?’ vroeg ik zachtjes aan de nacht. Ik keek naar het onopvallende stuk stof. Vlakbij lag een kanten vrouwenhandschoen, doorweekt en beschimmeld. Ik herkende die dingen niet, maar deze kaars wel. Kon ik het mis hebben? Konden andere handen de bijenwas hebben geoogst en verrijkt met de geur van kamperfoeliebloesem? Kon een andere hand geduldig de lange lont telkens opnieuw in de pot met was hebben gedoopt om zo’n elegante kaars te vormen? Nee. Dit was mijn moeders werk. Misschien had ik zelfs geholpen om deze kaars te maken. Hoe was die hier terechtgekomen?

Je vader is hier geweest.

Is dat mogelijk?

Het is het minst onmogelijke antwoord dat ik kan bedenken.

Toen ik de kaars in mijn blouse schoof, vouwde hij dubbel. Ik voelde de kille was tegen mijn huid. Die is van mij. Ik hoorde hoe Vindeliar naar me toe schuifelde. Uit mijn ooghoek zag ik hoe Dwalia haar handen uitstak naar de warmte van het vuur. Ik keek met mijn goede oog naar hen. Reppin had mijn grote bontmantel. Ze had hem opgevouwen tot een kussen en zat erop, naast Alaria bij het vuur. Ze zag me kijken en lachte spottend naar me. Ik staarde naar haar arm, sloeg mijn ogen op en lachte naar haar. Haar blootliggende hand zag eruit als een opgezwollen kussentje met worstvingers. Tussen haar vingers en in de lijntjes van de huid over haar knokkels zat donker bloed. Was ze niet zo slim geweest om de beet uit te wassen?

Langzaam liep ik naar de grootste opening in hun kring en ging daar zitten. Dwalia stond op en ging achter me staan. Ik vertikte het om me om te draaien en naar haar te kijken.

‘Jij krijgt geen eten vanavond. Denk niet dat je aan ons kunt ontsnappen. Dat lukt je niet. Alaria, jij neemt de eerste wacht. Maak Reppin wakker om de tweede te nemen. Laat Bij niet ontsnappen, anders zullen jullie ervoor boeten.’

Met grote stappen liep ze naar de plek waar ze de meegebrachte rugzakken en voorraden hadden opgestapeld. Het was niet veel. Ze waren gevluht voor Elliks aanval met wat ze in hun haast mee konden grissen. Dwalia maakte een bobbelig kussen voor zichzelf van de rugzakken en ging erop zitten zonder enige aandacht voor het gerief van de anderen. Reppin keek geniepig om zich heen en spreidde toen mijn geopende mantel uit. Ze ging erop liggen en wikkelde zich erin. Vindeliar staarde naar hen

en liet zich eenvoudigweg vallen als een hond. Hij legde zijn brede hoofd op zijn armen en staarde neerslachtig naar het vuur. Alaria zat met gekruiste benen boos naar me te kijken. Niemand besteedde enige aandacht aan de Kwartser. Met zijn handen in de lucht danste hij een soort horlepief in een cirkel, zo vol vreugdevolle overgave aan de spookmuziek dat zijn mond openhing. Zijn hersens mochten dan misschien bedwemeld zijn, maar hij was een uitstekende danser.

Ik vroeg me af waar mijn vader was. Dacht hij aan mij? Was Schuw teruggegaan naar Woeste Woud om hem te vertellen dat ik was meegenomen in een zuil? Of was ze gestorven in het woud? Als dat zo was, zou hij nooit weten wat er van mij was geworden of waar hij moest zoeken. Ik voelde me koud en erg hongerig. En zo verloren.

Als je niet kunt eten, slaap dan. Op dit moment is rust het enige wat je jezelf kunt geven. Neem het dan.

Ik bekeek de muts die ik had opgepikt. Eenvoudige grijze wol, ongeverfd, maar goed gesponnen en gebreid. Ik schudde hem om er zeker van te zijn dat er geen beestjes in zaten en probeerde hem daarna, met mijn handen nog steeds samengebonden, met veel moeite op mijn hoofd te zetten. De vochtige wol voelde kil aan, maar warmde snel op door mijn huid. Ik manoeuvreerde mezelf in een liggende positie op mijn minst pijnlijke zijde en met mijn gezicht afgewend van het vuur. Door de warmte van mijn lichaam kwam de geur van de kaars vrij. Zachtjes snoof ik de geur van kamperfoelie op. Ik krulde me op alsof ik in slaap wilde vallen, maar bracht mijn polsen naar mijn gezicht en begon opnieuw op mijn boeien te knagen.